

Og der har ikke været nogen ekstraordinær indkaldelse af Folketinget eller Finansudvalget eller nogen snak om forligsbud, og det hænger selvfølgelig sammen med, at bistandsstrategien og den måde, bistanden er opbygget på, ikke rummer de instrumenter, der gør det naturligt, at man kan fastholde en sådan aftale.

Men man kan have en målsætning, og målsætningen er der ikke noget galt med, hvis man vel at mærke holder fast i, hvad jeg synes er centralt for denne debat: at det ikke er erhvervsstøtte, vi taler om. Hvis det var erhvervsstøtte, så var det et helt andet ministerium, som har en minister fra CD i spidsen, man skulle tale om, og så kunne vi indrette os og bruge pengene på en helt anden måde.

Her drejer det sig om noget, der skal komme den tredje verdens fattigste lande til gode, og dér gælder det altså om, at når danske virksomheder skal ind i billedet, skal de være konkurrencedygtige. I det øjeblik de er konkurrencedygtige, er det også fint, at de kommer ind i billedet, men det er altså rækkefølgen, det drejer sig om.

Og i forlængelse af denne debat synes jeg det er vigtigt at slå fast, at der ikke er nogen her, der ønsker at holde danske virksomheder ude. Der er ikke noget, vi hellere ser, end at danske virksomheder faktisk er i stand til at være med til at løfte den byrde, der er tale om. Men det skal altså ikke være på den tredje verdens bekostning, vi fremmer beskæftigelsen herhjemme. Det synes jeg trods alt er en vigtig konklusion.

Men derfor ligger det selvfølgelig også fast, at jo før denne konflikt kan slutte, og jo før vi kan få de konkurrencedygtige danske virksomheder – hvad enten de er rådgivende eller vareproducerende – ind i billedet, desto bedre.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Jeg har gjort mig skyldig i en fatal fejl. Jeg nævnte nemlig ikke, hvor fru Pernille Sams' tale sluttede, og hvor jeg inddrog eftermiddagens begivenheder.

Det vil jeg gerne undskylde, for det var faktisk i eftermiddag, jeg kom i tanker om, at jeg tidligere havde hørt noget om denne sag, og så bad jeg om, at der blev ringet over til ministerens kontor og bedt om det omtalte brev, så jeg kunne se, hvad det drejede sig om. Så det er altså ikke med baggrund i, at jeg vidste, at jeg havde det. Jeg måtte sætte mig i gang for at få det på det tidspunkt og har altså først fået det efter,

at ministeren har nægtet at udlevere det. Så det er en slags omvendt sag, og derfor var jeg også lidt irriteret over det, for det er jo lidt kompliceret at hente sit materiale på den måde.

Når ministeren nu kan fortælle, at der er kommet et nyt brev, og at han beklager det første brev, vil jeg sige, at det da glæder mig, at der også kan ske fejl i et ministerium, og at det dér kan ske uden repressalier, for lige meget hvor mange breve man skriver bagefter, kan sådan et brev ude i verden jo aldrig komme til at fungere, som om det er uafsendt, og det ved ministeren jo også godt.

Og i denne sag er sammenhængen i, hvad der gøres, vigtigere og mere indlysende end den tvivlsomme forskel, og jeg kalder det en tvivlsom forskel, når ministeren heroppe fra siger: Hvis I havde oplevet, hvad jeg har oplevet!

Må vi så ikke få at vide, hvad det er, ministeren har oplevet? Det synes jeg da er spændende, for det er jo det, vi ikke får svar på, når vi spørger.

Det næste drejer sig om dumping:

Hvis nu danske ingeniørfirmaer har en overskudsprocent på 3 og ministeren påstår, at de har fået 20 pct. for meget, så er det jo givet, at man i andre lande har foretaget dumping, for hvor skulle resten af fortjenesten ellers være blevet af? Og det er jo noget stygt noget, hvis ministeren er kommet til at hjælpe andre lande til at tage nogle ordrer!

Vi andre, som ikke har de informationer, som ministeren har om de 20 pct., ser jo en lille smule anderledes på det. Jeg tror stadig væk, at virksomhedernes skat, den personlige skat og de varer, vi her i landet kan sælge som følge af de ordrer, som danske firmaer får, langt overskygger det.

Og så vil jeg da lige slutte med at sige til hr. Jørgen Estrup, at hvis nu hele Danmark tilfældigvis på grund af Folketingets umådelige indsats en skønne dag ikke skulle være konkurrencedygtigt, hvordan skal vi så få råd til bistandshjælpen?

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Hr. Jørgen Estrup siger, at der ikke er nogen aftale, men en målsætning, og dertil vil jeg kort sige: Vi er altså enige om, at der er en målsætning, og det er klart, at den målsætning går baglæns i det her tilfælde. Det kan enhver jo regne ud ved hjælp af en kugleramme.